

Kázání Růžďka 23.3.2025

Jakého jsme ducha? (vstup 286,1)

Introit: **Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. (Římanům 14,17)**

Píseň 625

Modlitba

Čtení: Marek 10, 13-16

Píseň 252

Text kázání: Marek 10, 32-45

Milí přátelé, bratři a sestry,

Bůh touží po tom, abychom dnes, i na každý další den, zakoušeli Jeho přítomnost, Jeho blízkost, Boží pokoj a požehnání. Nevím, jakou máte zkušenost vy. A tak budu mluvit o své. Pokud v modlitbě nepustím Ducha svatého do svého konání, do toho s čím zápasím, pokud znovu v pokoře nepoddám svůj život pod vládu Ježíše Krista, pak ztrácím sílu, ztrácím radost, jsem neklidný, nejistý a nespokojený. Připadám si jako odlomená ratolest, která uvadá, protože do ní přestala proudit živá míza. A pro Boží království, jehož pokoj a naděje mám jako následovník Pána Ježíše vnášet do tohoto světa, jsem prakticky skoro nepoužitelný. Pak jsem spíše jako farizeus nebo zákoník, kterým Ježíš říká: **Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Zavíráte lidem království nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo chtějí vejít.**

Bratři a sestry, vcházíte do Božího království? Anebo zůstáváte ve světě? Tento nejistý a rozhádaný svět se svými těžkostmi a zvrácenostmi na nás na všechny doléhá. To není nic neobvyklého. Vždyť v něm žijeme. Přesto jako křesťané se nemáme nechat vláčet a deplat duchem tohoto světa. Být naštvaní nebo utrápení, být bez naděje, mít strach. Bůh nám přece dal mnohem lepšího Ducha, než je duch tohoto světa. Dal nám Ducha Božího. Neboť jak je psáno: **Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!** (Ř 8,15) A to je to naše vstupování do Božího království. V modlitbě. V otevření se Duchu svatému. Nechat se jím vést, hledat Boží království, a také ho zde na zemi již žít, zakoušet a vnášet ho do svého okolí. **Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.** Je to zcela něco jiného, než po čem dychtí tento svět. A apoštol Pavel k tomu dodává: **Kdo takto slouží Kristu, v Duchu pokoje a smíření, ten je milý Bohu a lidé si ho váží.** A tak polož sám sobě otázku. Jsi svým jednáním Bohu milý? A jak se na tebe jako na křesťana dívá tvé okolí? O čem svědčí tvé skutky? Jsi ten, který žije z Ducha svatého, anebo jsi jako mnozí v tomto světě? Jsi nástrojem Boží lásky a pokoje, anebo jsi zbraní, která používá praktiky tohoto zlého a sobeckého světa? Jsi ten, který svým jednáním a postoji ukazuje na Pána Ježíše, anebo naopak svou tvrdostí vlastně zabraňuješ dalším, aby k němu našli cestu? Je tvé srdce pramenem živé vody Ducha svatého, žárovkou, která rozsvěcuje svět světlem naděje, anebo z tebe vychází skepse, naštvanost, hořkost? Jakého jsi ducha? Čeho je plné tvé srdce? Čím se necháš vést? Je to o tom, jestli vcházíš do Božího království a jsi v něm, napojený na Pána Ježíše, anebo jestli zůstáváš pouze v tomto světě.

Na těch dnešních příbězích z Markova evangelia bych si, bratři a sestry, chtěl povšimnout, jak zcela jiný je Bůh a jak zcela jiní jsme my lidé. A pokud se nenecháme proměňovat Boží láskou, pokud nepřijmeme Kristova Ducha, a nenecháme se jím vést, pak s ničím nepohneme k dobrému. Pak nebude ani náš život lepší, pak nemáme ani tomuto světu, co nabídnout. Pak jsme stejně jako učedníci, kteří chodili s Pánem tři roky, ale nic nepochopili. Pán si nás vyvolil, abychom byli Jeho nástrojem, ale jsme jím skutečně? Anebo jsme stejného ducha jako tehdy ti učedníci?

V tom prvním příběhu učedníci brání dětem. Doslova to zakazují, aby přicházeli k Pánu Ježíši. Ale Pán Ježíš se dětí zastal. **Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.** Učedníci zde jednají v naprostém protikladu, než jak Pán chce. Přitom jejich úmysl mohl pocházet z toho, že nechtěli, aby Pán Ježíš byl dětmi rušen. Ale nezeptali se Ho. Usoudili za Něho, co si asi myslí a bez Něho i rozhodli. A vlastně i proti Jeho vůli. Nejsme v tomto někdy učedníkům podobní? Jak to máme? Ptáme se Pána Ježíše, co máme udělat? Anebo si jednáme dle svého úsudku? V Božím slově máme zjevenou Boží vůli, ale nakonec jednáme mnohdy dle svého úsudku. Odpustit? Všem a všechno ano. Ale tomuhle? No tak to v žádném případě! Neubližovat? Tento si to ale zaslouží! Vzít na sebe břemeno služby? Teď na to rozhodně nemám čas. Ctít autority? To se dnes už nenosí. Nehádat se? Dobře, ale budu mít poslední

slovo a bude po mém. Že se to tak píše v Písmu? No, ale já mám na to jiný názor. A tak bychom mohli pokračovat. Jakým duchem se tedy necháš vést? Duchem vzpoury, pýchy, anebo Duchem Svatým? Jestliže neuvolníš pouta, která ty sám držíš, jak se má rozhojnit Boží láska i ve tvém vlastním životě? A tak přemýšlej o tom, jestli ty sám místo uvolnění cesty k Pánu Ježíši, nejsi svou tvrdostí překážkou. **Máme se modlit i za nepřátele, dokonce žehnat i těm, co nám ubližují.** Děláme to? Žehnáme jim, anebo zlořečíme?

Dalším příkladem toho jak učedníci uvažovali podle světa, je chvíle, kdy se Pán Ježíš s nimi začne sdílet o tom, co Ho čeká: „**Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněžím a zákoníkům; odsoudí ho na smrt a vydají pohanům, budou se mu posmívat, poplívají ho, zbičují a zabijí; a po třech dnech vstane.**“ Ovšem místo toho, aby se učedníci ptali Pána, co to vlastně znamená, tak jakoby to nebrali vážně. Jakoby to ani neslyšeli. Zvláště synové Zebedeovi tu Ježíšovu těžkost utnuli zcela jiným tématem. Řekli bychom úplně mimo mísu. Tématem, ve kterém mysleli hlavně na sebe, nikoliv na to, co prožívá Pán Ježíš. **Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli mu: „Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.“ Řekl jim: „Co chcete, abych vám učinil?“ Odpověděli mu: „Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“** Pánu Ježíši se chýlí ke konci Jeho pozemský život, čeká Ho ta nejtěžší věc, ale oni myslí v té chvíli na sebe. A o co jim jde? O koryta. O jejich slávu. **Když to uslyšelo ostatních deset, začali se hněvat na Jakuba a Jana.** Byl v této chvíli jejich hněv spravedlivý? Myslíme, že přemýšleli ti ostatní, co si to vůči Pánu Ježíši ti dva dovolují v tak těžké jeho chvíli? Anebo byli spíše naštvaní a žárlili, že se ti dva derou na místa, která by chtěli také? Tyhle otázky necháme otevřené, protože na ně neznáme odpověď. Spíše prozkoumejme odpověď Pána Ježíše: **Ježíš je zavolal k sobě a řekl jim: „Víte, že ti, kdo platí u národů za první, nad nimi panují, a kdo jsou u nich velcí, utlačují je. Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech.** Pán Ježíš zde vlastně jasně ukazuje, jaké je smýšlení světa, a jaké to Boží. V tomto světě to vidíme neustále. V historii i nyní. Mocní panují, utlačují, diktují. Myslí si, že mohou všechno. Určovat pravidla, měnit svět ke svému obrazu, jít přes mrtvoly. Vidíme takové znaky ale jenom a těch mocných? Dost často to vidíme i kolem sebe. Jak píše Pavel: **Celý svět je pod mocí toho Zlého.** Duch světa neboli duch antikristův. Co říká? Myslí především na sebe, neohlížeje se na druhé, vytříскеj pro sebe, co můžeš třeba i na úkor toho druhého, měj tvrdé lokty, neuznávej autority, nenaslouchej, prosaď si svou. Takový je tento svět. Kdo takto smýšlí, jak by mohl vejít do Božího království? V Božím království jsou zcela opačné principy. Principy lásky, ohleduplnosti a pokory. **Ne tak bude mezi vámi; ale kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.**“ Pán sám nám dal příklad. Král, který sloužil celým svým životem a svůj život i za nás položil. U Boha jsou ceněni ti, kteří berou na sebe břemeno služby. Kteří slouží v lásce potřebným. A že těch potřebných je kolem nás dost. A tak bychom mohli rozpoznávat, co je vůle Boží, pak nemysleme na sebe, ale na to, co chce Pán. Pán mluvil o své těžké cestě, učedníci neslyšeli, mysleli na sebe. Dnes někdy stačí nemyslet na sebe, ale udělat si čas naslouchat. Ve ztišení Bohu. Ale nejen tam. Bůh se totiž mnohdy skrývá v našich bližních. V blízkých a nejbližších. A někdy stačí jen málo. Neodmítat je, ale dát jim svůj čas.

Bratři a sestry, Bible mluví o tom, že s tímto světem to půjde stále k horšímu. Náš Pán nás ale posílá, abychom ukazovali lidem na Pána Ježíše. Abychom druhé k Němu přivedli. Aby se další lidé obrátili na dobrou cestu Kristovu a byli tak zachráněni. Nebudme tedy překážkou Boží moci přicházející do tohoto světa. Budme ti, kteří přináší Kristovu naději těm, kteří to zoufale potřebují. Amen. Píseň 399 modlitba

Slovo poslání: Galatským 5, 16-18

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen.

Píseň 412